EVROPSKÁ KOMISE

V Bruselu dne 12.7.2010
SEK(2010) 835 v konečném znění

PRACOVNÍ DOKUMENT ÚTVARŮ KOMISE

SOUHRN POSOUZENÍ DOPADŮ

Průvodní dokument

k návrhu

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY …/…/EU

o systémech pojištění vkladů [přepracované znění]

a

ke ZPRÁVĚ KOMISE
EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

Přezkum směrnice 94/19/ES o systémech pojištění vkladů

KOM(2010) 368
KOM(2010) 369
SEK(2010) 834

PRACOVNÍ DOKUMENT ÚTVARŮ KOMISE

SOUHRN POSOUZENÍ DOPADŮ

Průvodní dokument

k návrhu

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY …/…/EU

o systémech pojištění vkladů [přepracované znění]

a

ke ZPRÁVĚ KOMISE
EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

Přezkum směrnice 94/19/ES o systémech pojištění vkladů

1. ÚVOD

Žádná finančně zdravá banka ani banka, která se ocitla v nesnázích, nemá nikdy tolik likvidních prostředků, aby okamžitě vyplatila všechny vklady nebo jejich značnou část. Proto jsou banky vystaveny riziku překotného vybírání vkladů, začnou-li vkladatelé pochybovat o bezpečnosti svých vkladů a snaží-li se je všechny vybrat naráz. Od roku 1994 směrnice 94/19/ES o systémech pojištění vkladů zajišťuje, že všechny členské státy mají zavedenu záchrannou síť pro vkladatele. Dojde-li k uzavření banky, vyplatí systémy pojištění vkladů vkladatelům náhradu do určitého limitu pojištění. Současný systém pojištění vkladů je roztříštěn. V EU existuje zhruba 40 systémů pojištění vkladů, které pokrývají různé skupiny vkladatelů a vkladů do různých limitů pojištění a ukládají bankám různé finanční závazky. Navíc se v době finančních nesnází ukázalo, že uvedené systémy nejsou dostatečně financovány.

Nedostatky tohoto roztříštěného systému vedly Evropský parlament a Radu k tomu, že si vyžádaly komplexní přezkum směrnice o systémech pojištění vkladů. Tento přezkum je součástí souboru systémů náhrad ve finančním sektoru skládajícího se ze systému pojištění vkladů, systému záruk v pojišťovnictví a systému pro odškodnění investorů.

2. VYMEZENÍ PROBLÉMU

2.1. Rozdíly v limitu a rozsahu pojištění

Přístup „minimální harmonizace“ přijatý ve směrnici 94/19/ES má za následek velmi odlišné limity pojištění v EU (v rozsahu od 50 000 EUR v některých členských státech až po 103 291 EUR v Itálii). Na jedné straně vedlo v době nedávné finanční krize nekoordinované zvyšování limitů pojištění v celé EU k tomu, že vkladatelé rychle převáděli peníze do bank v zemích, kde bylo pojištění vkladů vyšší, a odčerpávali tak likvidní prostředky z bank v době potíží. Na druhé straně mohou vkladatelé i v době stability volit na roztříštěném trhu nejvyšší ochranu vkladů, a nikoli nejlepší produkt, což může narušovat hospodářskou soutěž na vnitřním trhu.

V současné době mohou členské státy vyloučit ochranu pro mnoho typů *vkladatelů*. To je zvláště důležité pro 20 milionů malých a středních podniků, které představují 99,8 % všech podniků v EU a jejichž důvěra má zásadní význam pro finanční stabilitu. Značné rozdíly existují i v rozsahu *vkladů* chráněných systémy pojištění vkladů (například pokud jde o vklady v jiných měnách než měnách zemí EU, strukturované produkty a dluhopisy). Časově náročné ověřování způsobilosti může také zpozdit výplatu.

2.2. Nedostatečné postupy výplaty a informování vkladatelů

V současné době musí být částka vkladatelům vyplacena do tří měsíců poté, co se banka ocitla v platební neschopnosti. Od konce roku 2010 se tato lhůta musí snížit na čtyři až šest týdnů. Tato lhůta by mohla přesto vést k hromadnému vybírání bankovních vkladů, neboť mnoho vkladatelů by nemělo dostatek prostředků k zaplacení běžných výdajů (potraviny, faktury atd.) na více než několik dní.

Jakékoli potíže před procesem výplaty a v jeho průběhu (včetně nedostatečné informovanosti vkladatelů) podkopávají důvěru vkladatelů. Vkladatelé mohou také váhat s ukládáním peněz

v jiných členských státech, pokud nevědí, jak jiné systémy pojištění vkladů fungují nebo jak zajišťují výplatu.

Další problematickou otázkou je možnost započtení vkladů proti splatným závazkům vkladatele (například hypoteční splátky) u téže banky nebo vytvoření protipohledávky vůči vkladateli (například na celý hypoteční úvěr), což je v současné době umožněno ve 22 členských státech. To může snížit nebo v extrémních případech vyloučit jakoukoli výplatu ze systémů pojištění vkladů. Vkladatelé tak mohou překotně vybírat své vklady, aby je dostali v plné výši. Navíc stanovení závazků a jejich sladění s vklady je časově náročné a pravděpodobně výplatu zpozdí.

2.3. Nevhodné financování systémů pojištění vkladů

V současné době banky ve 21 členských státech platí příspěvky pravidelně předem (*ex ante*), ale v šesti členských státech přispívají banky až po vzniku platební neschopnosti určité banky (*ex post*). Maximální zdroje, které mají systémy pojištění vkladů k dispozici, se pohybují od 27 milionů EUR do 8,1 miliardy EUR, přičemž výše pojištěných vkladů v EU činí zhruba 5,7 bilionu EUR. V důsledku toho nemají některé systémy pojištění vkladů dostatek finančních prostředků a nebyly by schopny řešit ani úpadek střední banky. Pokud bude v systémech pojištění vkladů nedostatek prostředků, může dojít k tomu, že vkladatelé budou vyplaceni s velkým zpožděním nebo nebudou vyplaceni vůbec.

Pouhé financování *ex post* je velmi procyklické, neboť odčerpává likvidní prostředky z bank v dobách nesnází, což by mohlo mít negativní důsledky pro ekonomiku (omezení poskytování bankovních úvěrů). Navíc banky, které neplatí příspěvky *ex ante*, jsou schopny pomocí těchto finančních prostředků vytvářet zisky, a tím získávají konkurenční výhodu vůči jejich konkurentům v členských státech, kde jsou systémy pojištění vkladů financovány *ex ante*.

Kromě toho není na rizika, jimž jsou banky vystaveny, brán ohled při výpočtu příspěvků. Banky, které se do rizik nepouštějí, mohou tento fakt vnímat jako konkurenční znevýhodnění a jako překážku řádného řízení rizik. Může to rovněž přispět k větší zranitelnosti finančního systému a způsobit nepříznivou selekci.

2.4. Omezená přeshraniční spolupráce mezi systémy pojištění vkladů

Roztříštěnost v celé EU vede k nerovnoměrnému rozložení rizik, takže systémy pojištění vkladů s menšími zdroji by byly více zasaženy platební neschopností bank než systémy s více zdroji. Tento fakt ještě zhoršuje nedostatek solidarity mezi systémy. Nedostatek finančních zdrojů systémů pojištění by pak museli uhradit daňoví poplatníci.

Orgány bankovního dohledu obvykle rozhodují o tom, zda by měla být určitá banka zachráněna nebo zda mají být aktivovány systémy pojištění vkladů. Roztříštěnost systémů pojištění vkladů tak nestimuluje orgány dohledu, aby dosáhly řešení v zájmu všech vkladatelů určité bankovní skupiny a zohlednily možný dopad na finanční stabilitu ve všech dotčených členských státech.

2.5. Omezená role systémů pojištění vkladů při řešení problémů bank

Pravomoci řídit bankovní krize jsou rozděleny mezi různé vnitrostátní orgány (orgány dohledu, centrální banky, vlády, soudní orgány a v 11 členských státech systémy pojištění vkladů) a liší se podle systémů jednotlivých zemí. V důsledku toho je přeshraniční řešení problémů bank neúčinné. Finanční prostředky určené pro výplatu ze systémů pojištění vkladů,

které mohou financovat řešení problémů bank, nejsou chráněny proti použití pro účely řešení problémů bank. To může být překážkou při plnění jejich primární funkce, kterou je poskytnutí rychlé výplaty vkladů v případě platební neschopnosti banky.

V současné době jsou z uvedené směrnice vyňaty vzájemné a dobrovolné systémy pojištění vkladů. Vkladatelé často nemohou vznést žádný nárok vůči těmto systémům, což je vystavuje riziku, pokud tyto systémy nebudou schopny zvládnout platební neschopnost banky a banka, která se v platební neschopnosti ocitla, není členem nějakého systému pojištění vkladů spadajícího do oblasti působnosti uvedené směrnice.

3. SUBSIDIARITA

Pouze opatření na úrovni EU může zajistit, aby se na banky působící ve více než jednom členském státě vztahovaly podobné požadavky týkající se systémů pojištění vkladů a aby tak bylo možno zajistit rovné podmínky soutěže, předcházet neodůvodněným nákladům na splnění požadavků v případě přeshraničních činností a podpořit další integraci jednotného trhu. Harmonizace v mnoha oblastech (například krytí, výplata, financování) nemohou dosáhnout členské státy samy o sobě, protože to vyžaduje harmonizaci mnoha různých předpisů existujících ve vnitrostátních právních systémech, a lze jí proto lépe dosáhnout na úrovni EU. Tato skutečnost byla potvrzena ve směrnicích týkajících se systémů pojištění vkladů[1].

4. CÍLE

Překlenovací cíle zakotvené v uvedené směrnici zahrnují udržení finanční stability zabráněním hromadných výběrů bankovních vkladů a ochranu majetku vkladatelů. Kromě toho musí být podporovány zásady vnitřního trhu, jako například zajištění stejných podmínek soutěže mezi bankami EU, a nesmí být dotčena svoboda bank při rozhodování, zda chtějí působit přímo v jiném členském státě či zřídit pobočky nebo dceřiné společnosti.

5. UPŘEDNOSTŇOVANÉ MOŽNOSTI POSTUPU A JEJICH OČEKÁVANÝ DOPAD

Vzhledem k tomu, že se harmonizace jako způsob ochrany majetku vkladatelů ukázala neúčinnou a odporující cíli Smlouvy zajištění řádného fungování vnitřního trhu, byl zvolen přístup maximální harmonizace, aby byly vytvořeny rovné podmínky soutěže pro všechny členské státy.

5.1. Limit a rozsah pojištění

Zachování současného přístupu, tj. pevně stanoveného limitu pojištění ve výši 100 000 EUR, který má být použit ve všech členských státech od konce roku 2010, by ve srovnání se snižováním nebo zvyšováním limitu pojištění přispělo k podstatnému pokroku z hlediska zvýšené ochrany vkladů, aniž by se pro banky a vkladatele nepřiměřeně zvýšily náklady. Ve srovnání s obdobím před krizí by se zvýšila *částka* pojištěných vkladů z 61 % na 72 % způsobilých vkladů a *počet* plně pojištěných vkladů z 89 % na 95 % způsobilých vkladů. Zdá

[1] Bod odůvodnění 17 směrnice 2009/14/ES a body odůvodnění (nečíslované) směrnice 94/19/ES.

se, že limit pojištění ve výši 100 000 EUR je optimálním řešením. Výhody přijetí limitu pojištění vyššího než 100 000 EUR jsou z hlediska efektivnosti nákladů velmi omezené.

Zohlední-li se však adekvátní pojištění vkladů v případě určitých životních situací a současné ceny nemovitostí, mohlo by se zdát oprávněné uvažovat o vyšším limitu pojištění pro takzvané dočasné vysoké vklady spojené s některými konkrétními životními situacemi a transakcemi v souvislosti s nemovitostmi. Na druhou stranu mohou výjimky z pevného limitu pojištění brzdit bezproblémové a včasné vyplácení. Rovněž by mohly mít negativní vliv na vnitřní trh, pokud by vkladatelé volili banku s nejlepším systémem pojištění vkladů, a nikoli nejvhodnější produkt. Tato rizika by mohla být snížena, kdyby se pojištění takových vkladů omezilo na určité období.

Pokud jde o způsobilost vkladatelů, nejúčinnějším řešením pro vytvoření rovných podmínek soutěže se ukázala být úplná harmonizace rozsahu pojištění. Vyloučení finančních institucí by bralo v úvahu bezvýznamnost částky, na kterou se u nich krytí vztahuje. Nákladově efektivní se jeví vyloučení orgánů, neboť mají snadný přístup k jiným finančním zdrojům. Krytí vkladů všech podniků (tj. vedle malých podniků a mikropodniků krytých v současné době, které tvoří 98,7 % všech podniků EU, i zbývající 1,3 % podniků) by ušetřilo značné zdroje a čas potřebný pro ověřování velikosti podniků v průběhu procesu vyplácení. Tím by se vyplácení značně urychlilo a zvýšila by se důvěra vkladatelů v systémy pojištění vkladů.

Vklady v jiných měnách než měnách zemí EU by měly být kryty systémy pojištění vkladů na rozdíl od dluhopisů a strukturovaných produktů, které nelze splatit v plné výši. Tím by se zamezilo zvýhodňování bank jako emitentů dluhopisů vůči nebankovním emitentům. Dále by to zkrátilo lhůty výplaty a snížilo administrativní náklady spojené s ověřováním způsobilosti, přičemž příspěvky bank do systémů pojištění vkladů by se zvýšily pouze mírně.

5.2. Termín výplaty, stanovení podmínek a informovanost vkladatelů

V zájmu zachování důvěry vkladatelů a zabránění překotného výběru bankovních vkladů je třeba podstatně snížit termín výplaty nejlépe na sedm kalendářních dní (po určitém přechodném období). Takový krátký termín výplaty lze použít pouze za několika podmínek, tj. uložení některých závazků orgánům dohledu (včas povinně informovat systémy pojištění vkladů o pravděpodobném úpadku banky), systémům pojištění vkladů (provádět výplaty z prostředků systémů pojištění vkladů automaticky, aniž by museli vkladatelé podávat příslušnou žádost) a bankám (označit způsobilé vklady, poskytnout ucelený přehled informací o jednotlivých klientech – tzv. „single customer views“). Poslední opatření by představovalo jednorázové administrativní náklady v celé EU ve výši zhruba 1,2 miliardy EUR ročně v průběhu pěti let. Tyto náklady by byly více než vyváženy získáním důvěry vkladatelů, což by snížilo pravděpodobnost hromadného výběru bankovních vkladů a přispělo k finanční stabilitě. Pokud by se zásadně zjednodušila kritéria způsobilosti, mohly by se tyto náklady výrazně snížit.

Pokud jde o stanovení podmínek výplaty, zastavení praxe započítávání by přesvědčilo vkladatele s vysokými závazky, aby nevybírali náhle své bankovní vklady. Bylo by to účinné také z hlediska zkrácení lhůty výplaty.

Pouze vkladatelé, kteří byli náležitě informováni o klíčových aspektech ochrany vkladů (limit/rozsah působnosti pojištění, termín výplaty, kontaktní informace týkající se systémů pojištění vkladů atd.), mohou systémům pojištění vkladů důvěřovat. Zajišťoval by to formulář, který by vkladatel spolupodepsal před uložením peněz do banky, a povinný odkaz

na systém pojištění vkladů na výpisech z účtu a v reklamních materiálech, pokud je produkt pojištěn. Náklady na tato opatření jsou považovány za nevýznamné.

Pravidelné zveřejňování informací ze strany systémů pojištění vkladů (například o finančních prostředcích *ex ante*, objemu finančních prostředků *ex post*, výsledcích pravidelných zátěžových testů) by zajistilo transparentnost a důvěryhodnost za minimální náklady.

5.3. Mechanismy a výše financování

Financování *ex ante* je daleko efektivnější pro svou proticyklickou povahu (banky nesou většinu nákladů v příznivé hospodářské situaci), mělo by převažovat (například ¾ celkových finančních prostředků) a v případě potřeby by se mělo podpořit vybíráním finančních prostředků *ex post* (například ¼ finančních prostředků). Systémům pojištění vkladů by měly být umožněny výpůjčky, ale není nutno je harmonizovat.

Stanovení cílové výše pro finanční prostředky systémů pojištění vkladů by zajistilo důvěryhodnost a schopnost systémů řešit platební neschopnost středních bank. Cílová výše celkových finančních prostředků těchto systémů, která by byla nejefektivnější z hlediska nákladů, by činila 2 % způsobilých vkladů a měla by být dosažena do 10 let. Po uplynutí této doby by byly systémy pojištění vkladů v EU daleko lépe financovány než nyní. Vybraly by zhruba 150 miliard EUR v příspěvcích *ex ante* a mohly by v případě potřeby požadovat 50 miliard EUR příspěvků *ex post* (ve srovnání s celkovou výší 23 miliard EUR finančních prostředků vybraných *ex ante* a *ex post* v roce 2008). Vyžadovalo by to čtyřikrát až pětkrát vyšší příspěvky bank do systémů pojištění vkladů než dnes a snížilo by to zisky bank zhruba o 2,5 % za normálních hospodářských podmínek. Pro vkladatele by to znamenalo maximální snížení úrokové míry u úspor o necelou 0,1 % nebo zvýšení poplatků za běžný účet o necelých 7 EUR ročně na každý účet. Tento scénář by byl nákladově efektivnější než ostatní analyzované scénáře, neboť daleko vyšší cílová výše (dostatečná k pokrytí platební neschopnosti jedné až 10 největších bank v určitém členském státě) by pravděpodobně vedla k 30% snížení ziskovosti bank (případně až 40% snížení v krizové situaci). Uvedená možnost by byla také účinnější z toho důvodu, že nižší cílová částka (vycházející z průměrné výplaty systémů pojištění vkladů) by neumožňovala systémům krýt platební neschopnost středních bank.

Kromě toho by harmonizovanější přístup k příspěvkům bank vycházející z hodnocení rizika by pomohl lépe odrážet rizikové profily jednotlivých bank a pobízet k operacím v rámci méně rizikového obchodního modelu. Vytvoření souboru základních ukazatelů pro všechny členské státy a dalšího souboru volitelných doplňujících ukazatelů by zavedlo harmonizaci postupně a vyloučilo nečekané náklady na přizpůsobení.

5.4. Role systémů pojištění vkladů při řešení problémů bank

Účinným a nákladově efektivním řešením, které zajistí, aby finanční prostředky systémů pojištění vkladů nebyly odčerpávány pro opatření na řešení problémů bank ve prospěch nepojištěných věřitelů, je požadavek, aby byly finanční prostředky uvedených systémů v první řadě používány pro výplatu vkladatelům. Aby však nebyli vkladatelé ochuzeni o výhody opatření na řešení problémů bank (např. převodu vkladů do zdravé banky), bylo by užitečné umožnit používání finančních prostředků systémů pojištění vkladů pro řešení problémů bank pouze do výše, která by byla nutná pro vyplacení pojištěných vkladů. Členské státy by také do určité míry mohly povolit, aby se finanční prostředky systémů pojištění vkladů použily k zabránění úpadku banky, aniž by se takový způsob financování musel

omezit na převod vkladů. Měly-li by systémy pojištění vkladů sloužit ještě pro další účely, tj. nejen k řešení problémů bank, ale rovněž i pro včasná intervenční opatření (např. rekapitalizaci, poskytnutí likvidity, záruky atd.), musely by být adekvátně financovány. Vyplývá to z toho, že řešení problémů banky představuje alternativu k výplatě vkladů, zatímco včasná intervence není vždy zárukou toho, že později nenastane potřeba vyplacení vložených částek. Aby se však zabránilo situacím, kdy by finanční prostředky systémů pojištění vkladů mohly sloužit jako důležitý příspěvek do jinak obtížného včasného intervenčního opatření, mohly by se pro takové účely používat jen za určitých omezení.

Účinnějším řešením by bylo ochránit systémy pojištění vkladů před použitím pro jakékoli jiné účely než výplatu, a požadovat, aby všechny systémy pojištění vkladů byly pro plnění těchto účelů vybaveny dostatečnými finančními prostředky. Toto řešení by však nebylo nákladově efektivní. Stálo by banky 121 miliard EUR až 352 miliard EUR a není jasné, zda by bylo vyváženo přínosy z hlediska důvěry vkladatelů a finanční stability. Navíc by se mohlo zdát, že tato možnost, kdy by všechny systémy pojištění vkladů musely povinně řešit problémy bank, stojí v rozporu se současnou prací Komise na otázkách řešení problémů bank.

Integrace vzájemných a dobrovolných programů pojištění do systému pojištění vkladů by účinně přispěla k tomu, že by vkladatelé u bank, které se připojily k těmto programům, měli stejná práva a stejnou důvěru jako ostatní vkladatelé. Odhaduje se, že náklady bank by byly vyváženy přínosy ve formě zvýšení důvěry vkladatelů.

5.5. Přeshraniční spolupráce mezi systémy pojištění vkladů a jednotným systémem pojištění vkladů pro celou EU

Pro usnadnění výplaty v přeshraničních případech by měly systémy pojištění vkladů hostitelské země fungovat jako jediný styčný bod pro vkladatele v pobočkách v jiném členském státě. Poskytovaly by vkladateli informace v jazyce hostitelské země. Systém pojištění vkladů hostitelské země by měl fungovat jako poštovní schránka a zprostředkovatel platby pro systémy pojištění vkladů domovské země. Administrativní náklady systému pojištění vkladů hostitelské země by byly okrajové ve srovnání se získáním důvěry vkladatelů.

Další možností pro zlepšení přeshraniční spolupráce mezi systémy pojištění vkladů by bylo zřízení sítě (systému EU sestávajícího z jednotlivých systémů pojištění vkladů) a zavedení možnosti vzájemných výpůjček. To by znamenalo, že pokud by se vyčerpaly finanční možnosti jednoho systému pojištění vkladů, mohl by si tento systém půjčit peníze od ostatních systémů. Aby systém, který žádá o půjčku, mohl využít dodatečnou možnost financování ve výši 0,5 % způsobilých vkladů (tj. ekvivalent příspěvků *ex post* uvedených v oddíle 5.3 – jedna čtvrtina z 2 %), musely by všechny systémy pojištění vkladů zapůjčit pouze maximálně 0,08 % způsobilých vkladů, tj. přibližně 1/25 jejich finančních prostředků na cílové úrovni, což je účinné a efektivní.

To by mělo být považováno za první krok k zavedení budoucího jednotného systému pojištění vkladů pro celou EU, což by ušetřilo administrativní náklady zhruba ve výši 40 milionů EUR ročně. Tato koncepce se zdá být ekonomicky nejefektivnějším řešením roztříštěnosti trhu systémů pojištění vkladů, avšak je zde několik právních otázek, které je třeba dále prozkoumat. Myšlenka zavedení jednotného systému pojištění vkladů pro celou EU je dlouhodobější projekt, který by měl být v souladu s trendy vývoje a pokrokem v oblasti nové struktury dohledu v EU a vývojem v oblasti řešení problémů bank.

5.6. Celkový dopad na zúčastněné strany

Hlavní přínos výše uvedených možností postupu spočívá v tom, že se předpokládá významné posílení důvěry vkladatelů vyšším limitem pojištění, rychlejší výplatou, řádným financováním systémů pojištění vkladů atd. To vyvolá u vkladatelů důvěru, že jejich vklady jsou v bezpečí a že v případně platební neschopnosti jejich banky dostanou zpět až 100 000 EUR. Nutně by to zahrnovalo podstatně vyšší příspěvky bank, což naopak sníží jejich provozní zisky, ale to je základní podmínkou zajištění dostatečně financovaných systémů pojištění vkladů. Kumulativní dopad na banky vyplývající z upřednostňovaných možností postupu z hlediska limitu a rozsahu pojištění, harmonizovaného přístupu k financování systémů pojištění vkladů a rychlejší výplaty by zahrnoval průměrné 4% snížení provozních zisků bank na úrovni EU v průběhu prvních pěti let a 2,5% snížení ve zbývajících pěti letech (nebo 7,5% a 6% v krizové situaci, budou-li zároveň vybírány příspěvky *ex post*). Některé banky by se mohly pokusit převést tyto náklady na vkladatele, ale i v nejhorším případě (za předpokladu, že budou všechny bankovní náklady převedeny na vkladatele, což je v konkurenčním prostředí nepravděpodobné) by neměl celkový dopad v průběhu uvedených deseti let přesáhnout 0,1% snížení úrokových sazeb u spořících účtů nebo zvýšení bankovních poplatků u běžných účtů o zhruba 7 EUR ročně (nebo 10–12 EUR v krizové situaci). Vkladatelé budou těžit ze zvýšené konkurence v důsledku zavedení stejných podmínek soutěže a všechny zúčastněné strany budou těžit z celkové finanční stability, k níž podle předpokladu navrhovaná reforma systémů pojištění vkladů přispěje.

6. MONITOROVÁNÍ A HODNOCENÍ

Provedení jakéhokoli nového právního předpisu EU týkajícího se systémů pojištění vkladů bude monitorováno v rámci Smlouvy. Vzhledem k tomu, že nelze předvídat, kdy se banka ocitne v platební neschopnosti, nelze fungování těchto systémů pravidelně monitorovat na základě toho, jak je řešena reálná platební neschopnost bank. Avšak pravidelné zátěžové testy systémů pojištění vkladů by ukázaly, zda jsou alespoň cvičně schopny dodržet legislativní požadavky. To by mohlo být provedeno jako součást vzájemného hodnocení prováděného Evropským fórem pojistitelů vkladů (EFDI) a navrhovaným Evropským orgánem pro bankovnictví (EBA)[2].

[2] Viz KOM(2009) 501.